

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra De syv Sakramenter

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 307. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1856_1172-txt-shoot-idm905/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

tring, ikke for Spas, men for ramme Alvor, at de stakkels kristelige Smaa piger, der havde vantroe Klærest, vilde sjelden eller aldrig faae en kristelig Brudevielse, naar det ikke var en tvungen Sag. Naar man tænker paa, hvor lidt kristelige Brudevielserne længe har været hos os, kan man vel ikke bare sig for at smile ad denne Trost, og for ramme Alvor maa man jo sige, at den kristelige Pige, der kan gifte sig med en aabenbar Vantro, hun skulde ikke være fræsnere paa Brudevielse end hun er paa Brudgom, men det bliver desværre lige sandt, at man endnu holder fast paa den papistiske Sunde, at sluffe hinanden og saavidt muligt sig selv med et kristeligt Skin, selv hver man veed, det er det tomme Skin under Solen.

Vi kommer nu til, hvad vi, om ikke godt, saa dog fort nok kalder Skriftemaalet, men hvad Papisterne kalder Kirkebod (penitentia), og frønt Skriftemaalet ikke saa klarlig hos os, som Kirkeboden hos Papisterne, har spillet Hoved-Rollen i den statskirkelige Saligheds-Sag, saa er der dog ogsaa hos os fra begge Sider, baade den saakaldte „Skriftfaders“ og de saakaldte „Skriftbørns“ Side, lagt en Bøgt paa denne Kirkefirk, der saameget mindre lader sig forsvare, som vi Smaafolk i Norden, ganske paa vores egen Haand, har gjort Skriftemaalet til en udelukkende Betingelse for Altergangen. Dette er saameget bejnderligere, som vi ellers har hørt til Luthers hydige Discippler, og maatte dog vide, at Skriftemaalet og Afløsningen, betragtet som en Saligheds-Sag, var og er Grundvolden for alt Pavedom og Præsteherskab og under-

graver hele den kristelige Saliggjærelses-Orden, hvad Martin Luther under hele sin Kamp med Afsladen og det øvrige Papisteni megerlig har oplyst.

Retop denne vor Urimelighed, tilligemed den Kiendsgierning, at det selvgjorte Kirkebods-Sakrament saa gruelig har funnet fordunkle Herrens egne Indfistelser, der imidlertid gjøre os varfomme med Bedømmelsen af Skriftemaalet og Afløsningen i sig selv, som en kristelig Kirkefirk, uden Krav paa at være mere. Da nu ogsaa Skriftemaals-Sagen baade her og i Norge nyd for Alvor er kommet paa Bane, finder jeg det nødvendigt at behandle den særskilt, og skal derfor her kun endnu bemærke, at Synds-Forladelsen isæng, paa Embeds-Begne, med eller uden Synds-Bekjendelse, er Hoved-Hjærnestenen i alle de Stats-Kirker, som vil give Millioner et kristeligt Skin og Skindet Krav paa Virkelighed.

Som det syvende og sidste af Papisternes Sakramenter skal jeg kun berøre „den sidste Olie“, der naturligviis er indviet med Bisse-Væsnig, og hvormed man salver de Døendes Dine, Øren, Næse, Mund og Hænder, sundom ogsaa Fødderne (og hos Mandfolk Vænderne), under den sadige Mumlen: „Gud forjæde dig ved den hellige Salvelse alt hvad du har syndet med Synet, Hørelsen, Lugten, Smagen og Følelsen o. s. v.“ At nu Protestanterne aldeles har afslagt denne gamle Kirkefirk, lader sig vist nok kristelig meget godt forsvare, men bibelsk paa ingen Maade, naar man, som alle de protestantiske Stats-Kirker, trods Luthers Raad, trods

